

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoCsp/37/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918203803
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7918203803.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. XXX a 2/ E. B., nar. X.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, obaja žalobcovia zastúpení JUDr. Ľubošom Kizivátom, advokátom, so sídlom Kpt. Nálepku 8, Michalovce, proti žalovanému: InDevel, s.r.o., so sídlom Jesenského 1089/11, Žilina, IČO: 36 418 234, zastúpený JUDr. Ivanom Glovniakom, advokátom, so sídlom D. Dlabača 2748/28, Žilina, o určenie neplatnosti právnych úkonov a o iné, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trebišov z 10. februára 2021, č. k. 12Csp/184/2018-248

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania.
Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trebišov (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo "prvoinštančný súd") napadnutým rozsudkom určil, že Zmluva o pôžičke č. X/XX/XXX/XXXX zo dňa 1.3.2013 (ďalej tiež len "zmluva o pôžičke") je bezúročná a bezpoplatková (I), žalobu v časti o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke a Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti zo dňa 1.3.2013 (ďalej tiež len "záložná zmluva") zamietol (II) a rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal (III).

2. Len proti zamietavému výroku tohto rozsudku (II) podali žalobcovia odvolanie. Vyhovujúci výrok rozsudku (I) odvolaním nebol napadnutý; v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť (§ 227 ods. 1 a § 367 ods. 1 a contrario a ods. 2 C.s.p.) a ako taký nebol predmetom odvolacieho prieskumu (§ 379 C.s.p.).

3. Žalobcovia vystavali žalobu smerujúcu k určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke v podstatnom na argumentácii o rozpore dojednania o výške úrokov s § 53 ods. 6 a § 47 ods. 1 Občianskeho zákonníka a o prítomnosti viacerých spotrebiteľsky neprijateľných podmienok v tejto zmluve, ktoré nedostatky činia podľa ich presvedčenia tento právny úkon neplatným. Neplatnosťou zmluvy o pôžičke žalobcovia zdôvodnili neplatnosť na ňu nadväzujúcej záložnej zmluvy.

4. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku prvoinštančný súd žiaden z týchto dôvodov neplatnosti v okolnostiach prípadu nevzhladol. V úvahách vedúcich k tomuto záveru súd prvej inštancie východiskovo kvalifikoval hlavný veriteľsko-dlžnícky vzťah strán ako záväzkový zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a v intenciách právneho názoru zaujatého odvolacím súdom vyšiel z premís uzavretého okruhu právom aprobovaných dôvodov neplatnosti a priority výkladu, ktorý vedie k platnosti zmluvy. Konštatoval, že „Žalobcami namietaný nedostatok zmluvy spočívajúci v neprímerane vysokých úrokoch a stiahnutí prvej splátky a poplatku automaticky z celej požíčiavanej sumy nemožno považovať za také vady, ktoré by spôsobovali ničotnosť celej Zmluvy o pôžičke.“ Podľa jeho posúdenia „Za výšku odplaty sa vzhľadom na dátum uzavretia Zmluvy o pôžičke (1.3.2013) považuje výška priemernej hodnoty RPMN za obdobné spotrebiteľské úvery či pôžičky poskytované

bankami alebo pobočkami zahraničných bánk. Ako to vyplýva zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2013, tak priemerná hodnota RPMN obdobných spotrebiteľských úverov v čase 1.3.2013 bola vo výške 11,87%. Žalovaný v zmluve neuviedol priemernú hodnotu RPMN, uviedol len RPMN vo výške 49,45 %, ktorá je 4-násobne vyššia ako boli RPMN u iných poskytovateľov. Z toho možno jasne konštatovať, že ustanovenie zmluvy ohľadom výšky odplaty (v danom prípade RPMN) je v rozpore s ustanovením § 56 ods. 3 OZ“. I napriek neplatnosti tohto dojednania súd prvej inštancie neposúdil ako neplatnú celú zmluvu o pôžičke, s poukazom na právny názor odvolacieho súdu, v ktorom akcentoval potrebu aplikácie § 41 OZ v danom spore vytkol opomenutie jeho aplikácie v predchádzajúcom rozsudku. Na dôvažok skonštatoval, že „...neprijateľne dojednaná odplata - RPMN spôsobuje neplatnosť zmluvy len v časti odplaty“. Vo vzťahu k argumentácii žalobcov, týkajúcej sa právnej dovolenosti započítania prvej splátky a poplatkov z poskytovaného úveru žalovaným pred jeho reálnym poskytnutím (čl. II bod 8 a 12 zmluvy o pôžičke), súd prvej inštancie uzavrel, „...že ide o neprijateľné konanie zo strany žalovaného. Žalovaný takýmto spôsobom zamedzil žalobcom, aby podľa ich úvahy a vôle disponovali s celou čiastkou úveru, pričom prvú splátku a poplatky zahrnul do výpočtu RPMN a teda aj z daných čiastok vypočítal žalobcom vyššiu RPMN akou reálne disponovali“. Podľa jeho záveru konanie žalovaného je potrebné považovať za „...neprijateľné a danú podmienku za neplatnú“. I napriek tomu skonštatoval, „...že aj napriek značnej neurčitosti daného ustanovenia je zmluva platná“. Obdobne podľa záveru súdu prvej inštancie nespôsobujú neplatnosť ani ďalšie nedostatky v obligatórnych náležitostiach spotrebiteľskej úverovej zmluvy - nevedenie údajov o priemernej RPMN, uvedenie nesprávnej výšky úveru, nezohľadňujúcej jej zníženie o poplatok za poskytnutie úveru a o prvú úverovú splátku. Prítomnosť týchto väd má za následok nastúpenie domnienky o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorú skutočnosť súd prvej inštancie vyhovujúcim výrokom deklaroval. Vo vzťahu k posudzovanej platnosti záložnej zmluvy súd prvej inštancie vyšiel z toho, že hoc zmluva o pôžičke bola posúdená ako bezúročná a bezpoplatková, samo o sebe to nemá za následok neplatnosť záložnej zmluvy. Podľa jeho záveru „Záložná zmluva nie je neplatná ani z dôvodu, aby sama o sebe obsahovala nejaké neprijateľné či protizákonné ustanovenia, ktoré by ju činili neplatnou“. Skonštatoval, že „Spotrebiteľský úver je a môže byť zabezpečený aj záložným právom k nehnuteľnosti, pričom aj ustanovenia, ktoré oprávňujú záložného veriteľa uspokojiť sa predajom založenej nehnuteľnosti či iným spôsobom stanoveným v predmetnej zmluve je treba považovať za platné.“ Napokon podľa jeho nazerania „Zabezpečenie pohľadávky založením nehnuteľnosti k pôvodne požadovanej sume 14.000 Eur (požičaná istina + úroky a poplatky) sa v tom čase mohlo javiť primerané“. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie s odkazom na § 257 C.s.p. existenciou skutočnosti hodnej osobitného zreteľa, za ktorú v okolnostiach prípadu považoval fakt, že „...s ohľadom na predmet sporu a jeho výsledok, nie je možné v zmysle § 255 ods. 1 CSP určiť pomer úspechu. Žalobcovia boli totiž úspešní v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ale v časti, ktorou sa domáhali určenia neplatnosti Zmluvy o pôžičke a Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti boli neúspešní a súd žalobu v tej časti zamietol“.

5. Žalobcovia v odvolaní polemizovali so záverom súdu prvej inštancie o platnosti zmluvy o pôžičke, a to hneď vo viacerých argumentačných líniách. V prvej z nich prezentovali, že dôvodom neplatnosti je „neurčitosť, resp. nezrozumiteľnosť“ podstatnej náležitosti zmluvy o pôžičke a síce skutočnej výšky poskytovaného úveru, s tým, že túto vadu fakticky spôsobuje disproporcija medzi údajom o výške pôžičky a skutočne poskytnutými peniazmi. Ďalším dôvodom neplatnosti zmluvy o pôžičke je podľa odvolateľov neplatnosť dojednania o výške úrokov. V súvisiacej argumentácii žalobcovia naproti právnomu názoru odvolacieho súdu prezentovali, že pod limitom odplaty určeného v § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka je potrebné rozumieť priemer úrokov, za ktoré boli v rozhodnom čase poskytované obdobné úvery. Podľa žalobcov spôsobuje neplatnosť zmluvy o pôžičke tiež prítomnosť spotrebiteľsky neprijateľnej podmienky, za ktorú považuje už spomenuté dojednanie umožňujúce dodávateľovi vyplatenie úverovej sumy zníženej o poplatok a prvú úverovú splátku. Odvolatelia v tejto spojitosti zastávajú názor, že úzka súvislosť tohto dojednania s výškou úveru neumožňuje oddeliť ho od ostatnej časti zmluvy, čo podľa ich presvedčenia vylučuje možnosť nevzťahovať tento dôvod neplatnosti na celú zmluvu. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávne právne posúdenie veci, žalobcovia podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnili odvolací dôvod podľa ust. 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. V odvolaní žalobcami formálne označený, a tiež citovaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na nesprávnosť skutkových zistení na podklade vykonaných dôkazov, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod žalobcami materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že výhrady žalobcov nesmerovali k skutkovým východiskám, na podklade ktorých súd prvej inštancie posudzoval platnosť právnych úkonov zo žalobcami namietaných hľadísk,

ale k spôsobu ich právneho posúdenia, predovšetkým pri aplikácii § 37 ods. 1 a § 41 Občianskeho zákonníka. Napokon odvolací súd tiež pripomína, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

6. Žalovaný sa o odvolaní nevyjadril.

7. Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcov ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28.9.2022 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

8. Odvolací súd sa v intenciách odvolaním vymedzeného zamerania odvolacieho prieskumu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení ťažiskovo konštatuje, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.), a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá C.s.p.). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalobcov v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.), odvolací súd k jeho dôvodom dodáva.

9. Ako už bolo uvedené na inom mieste, odvolací súd k spôsobu posúdenia rozhodujúcich právnych otázok už zaujal právny názor v zrušujúcom uznesení sp. zn. 11Co/225/2019 zo dňa 4.7.2019, ktorý podoprel konkrétnymi úvahami, opierajúcimi sa o právnu normu a jej metodologický a podrobne zdôvodnený výklad. Na tomto názore odvolací súd nevidí nemenší dôvod pre zmenu ani v konfrontácii s odvolacou argumentáciou žalobcov, ktorá je vystavaná na vlastnej interpretácii právnej normy bez judikatórneho či právno-teoretického presahu. Podľa názoru odvolacieho súdu, z ktorého správne vyšiel aj súd prvej inštancie, posúdenie platnosti dohody o úrokoch v danom prípade nemôže spočívať len na strohom porovnaní dojednaného úroku so štatisticky vykazovanou priemernou úrokovou sadzbou. Odvolací súd v tejto spojitosti opätovne vyjadruje presvedčenie, že pri interpretačnom určení hranice podstatného prevýšenia odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, nemožno ponechať stranou skutočnosť, že s účinnosťou od 1.9.2014 je na základe odkazu v novelizovanom ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka najvyššia prípustná výška odplaty už konkrétne ustanovená vykonávacím predpisom. Hoc túto novú úpravu, exaktne určujúcu nákladový strop, nemožno na posudzovaný prípad aplikovať, treba ju mať pri interpretácii na vec sa vzťahujúcej normy na zreteli. Podľa názoru odvolacieho súdu totiž i v takomto precizovaní skoršej menej konkrétnej úpravy treba v širších súvislostiach vidieť kontúry vôle zákonodarcu pri tvorbe normy, zmysel a význam ktorej sa v procese jej interpretácie hľadá, treba v ňom vidieť tiež spätnú väzbu k odbornej diskusii a k nejednotnému uplatňovaniu v praxi, ktoré takáto nejednoznačná úprava vyvolala alebo pripustila a napokon i požiadavka právnej istoty a z nej vyplývajúca potreba konzistentnosti právneho posúdenia rovnakých právnych situácií rozumne a spravodlivo predpokladajú, že výklad bude na prvý pohľad rozdielne úpravy skôr zblížovať ako významový rozdiel v legislatívnom vyjadrení medzi nimi prehlbovať. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada pre objektivnosť dodať, že rovnaký spôsob určovania nákladového stropu v prípade spotrebiteľských úverov bol v našom právnom poriadku výslovne upravený už v čase od 1.7.2008 do 11.6.2010 v § 1 vládneho nariadenia č. 238/2001 Z. z. v nadväznosti na ust. § 3 ods. 10 zák. č. 258/2001 Z. z. Po zavedení novej úpravy spotrebiteľských úverov zák. č. 129/2010 Z. z. zákonodarca od tejto konštrukcie exaktne vyjadreného nákladového stropu upustil a zaviedol aj na vec sa vzťahujúci len všeobecne formulovaný limit odplaty, odvíjajúci sa od výšky odplaty obvykle požadovanej na finančnom

trhu, ktorý vzhľadom na spôsob zákonného vymedzenia v praxi viedol k výkladovým problémom. V súčasnosti platnou úpravou, opäť vystavanou na presne stanovenom nákladovom strope sa teda zákonodarcia vrátil k v praxi osvedčenému modelu, ktorý výšku úverového zaťaženia spotrebiteľa v prípade štandardného spotrebiteľského úveru limituje cez rozsah úverových nákladov dvojnásobkom RPMN. Z toho exkurzu vývoja právnej regulácie vyplýva, že nie len v súčasnosti platná právna úprava, ale aj právna tradícia, dá sa povedať už od 1.1.2008 (až na obdobie od 1.6.2014 do 1.9.2014, v ktorom bola v zmysle ust. § 10d nar. vlády č. 87/1995 Z. z. celkom výnimočne čo do obdobia i dôvodov, zavedená regulácia úverového zaťaženia cez úrokový limit odvíjajúci sa od bankového priemeru) opodstatňuje v interpretácii rozhodujúcej právnej úpravy (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.5.2014) zohľadniť, že miera únosnosti úverového zaťaženia spotrebiteľa je a bola v našom právnom poriadku koncepcne založená na porovnaní „odplaty“ za poskytnutie peňažných prostriedkov v ponímaní úverových nákladov, čo zároveň opodstatňuje záver, že etalónom pre posúdenie ich primeranosti by mali byť obvyklé úverové náklady, a teda v ročnom vyjadrení štatisticky vykazovaný priemer RPMN a nie len úroky bez ďalších úverových nákladov, ktoré sú i tak v dôsledku predovšetkým kreativity nebankových finančných subjektov často len skrytým prostriedkom ďalšieho úverového zaťaženia dlžníka. Pri rovnakých východiskách je zároveň namieste hľadať mieru podstatného prevýšenia nad v súčasnosti zákonom ešte akceptovaným dvojnásobkom tejto hodnoty.

10. Celkom neprirodzený je postoj žalobcov ako spotrebiteľov v otázke platnosti/neplatnosti zmluvy o pôžičke. Odvolací súd pripomína, že konštrukt neprijateľných zmluvných podmienok bol do právneho poriadku vnesený práve so zámerom udržať spotrebiteľské zmluvy v platnosti ešte väčšej miere než zmluvy nespotebiteľské, a to v záujme ochrany spotrebiteľa pred následkami neplatnosti. Ani v danom prípade by žalobcovia nemali právny ani ekonomický dôvod dovoľávať sa neplatnosti zmluvy o pôžičke, už vôbec nie popri určení jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti, nebyť toho, že ich záväzok bol zabezpečený záložným právom na nehnuteľnosti. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (pôžičky) možno vyjsť z toho, že v materiálnom ponímaní je žalobcami vyvolaný spor vedený snahou vyhnúť sa dôsledkom nevrátenia práve tej peňažnej sumy, ktorú im žalovaný poskytol, čo ho nevyhnutne stavia do úplne iného svetla, než sa očakáva v prípade spotrebiteľskej ochrany. Odvolací súd zdôrazňuje, že Súdny dvor Európskej únie (ESD) vo svojom rozhodnutí Home Credit Slovakia, a. s. vs. Biróová už naznačil, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru. Aj Ústavný súd SR je vo svojej judikatúre kritický k neprimeranej ochrane spotrebiteľa. Medzi inými vo svojom náleze sp. zn. Pl. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018 ústavný súd (tiež) konštatoval, že v sporovom konaní je pozícia sudcu ako vyhľadávača dôkazov len v prospech jednej strany, neprirodzená. Podľa nazerania odvolacieho súdu, procesné ohľady, ktorých sa spotrebiteľovi v sporovom konaní dostáva (§ 290 a nasl. C.s.p.), neznamenajú úplné vylúčenie základných atribútov kontradiktórneho konania. Zároveň treba mať na zreteli, že procesná ochrana spotrebiteľa musí nadväzovať na podstatu spotrebiteľského hmotného práva, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami a závadnými výrobkami.

11. Z pohľadu odvolacieho súdu musí aj v spotrebiteľských sporoch rozhodnutie smerovať k spravodlivému a vyváženému usporiadaniu pomerov strán, tak aby sa spotrebiteľovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv dodávateľa. I v spotrebiteľských vzťahoch je potrebné v čo najväčšej miere zachovať fundamentálne pravidlo súkromno-právnych vzťahov, že prevzaté záväzky, nevynímajúc povinnosť vrátiť dočasne poskytnuté peniaze, sa zásadne majú plniť. Preto zásah súdu do zmluvne nadobudnutých práv a prevzatých záväzkov musí mať výnimočnú, skutkovými okolnosťami jasne odôvodnenú a zákonom pevne podopretú povahu. Odvolací súd pripomína, že spotrebiteľskou ochranou sa má vyvažovať nerovnaké postavenie účastníkov spotrebiteľského vzťahu, ktoré vytvára priestor pre vnášanie neprijateľných podmienok do zmlúv či inak nečestné konanie dodávateľov. Podstata spotrebiteľskej ochrany rozhodne nespočíva v ochrane spotrebiteľa pred následkami vlastného konania, a preto v istej rozumnej miere je potrebné trvať na požiadavke obozretnosti spotrebiteľa pri zakladaní a realizácii spotrebiteľského vzťahu. Už vo svojej podstate preto spotrebiteľa nemožno úplne zbaviť zodpovednosti za starostlivosť o jemu patriace práva a ani ho celkom izolovať od právnej regulácie. Takouto optikou spravodlivosti je potrebné nazerať aj na dohodu oprávňujúcu dodávateľa vyplatiť spotrebiteľovi úverové prostriedky znížené o poplatok, či prvú úverovú splátku. Podľa názoru odvolacieho súdu je pre posúdenie spotrebiteľskej prijateľnosti takejto dohody významné viac než disproporcija medzi úverovou a skutočne vyplatenou sumou to, že spotrebiteľ bol s takýmto spôsobom vzájomného usporiadania uzročený a že takéto jeho plnenie bolo riadne premietnuté pri výpočte

úverových parametrov. Pre úplnosť odvolací súd v tejto spojitosti dodáva, že započítanie poplatku za poskytnutie úveru a prvej splátky na úverovú sumu a ich faktický vplyv na výšku poskytnutých peňazí zmluva o pôžičke upravuje výslovne (Čl. II bod 8, 11 a 12) a spôsobom nevyvolávajúcim žiadne interpretačné pochybnosti, a preto z tohto pohľadu nemožno skutočnosť, že v zmluve figuruje úverová suma aj v pôvodnej (nezníženej) výške považovať za vadu spôsobujúcu jej nezrozumiteľnosť; už vôbec nie jej neurčitost'.

12. Odvolací súd z týchto dôvodov s použitím ust. § 387 ods. 1 C.s.p ako vecne správny potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu, ako v napadnutom zamietavom výroku, tak aj v závislom výroku o trovách konania, majúcom správny základ v čiastočnom procesnom úspechu žalobcov v konaní pred súdom prvej inštancie.

13. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. , ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

14. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

15. V odvolacom konaní mal žalovaný plný procesný úspech, a preto mu v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcom, ktorí boli v odvolacom konaní neúspešní. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli a ich vynaloženie nemožno ani rozumne predpokladať, odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)